

zřízence, by zakročil proti Oldřichu P-ovi, odporujícím jeho služebnímu nařízení, že se nesmí přecházeti trať, a bylo zadržení P-ovo svědkem tím více na místě, když P. přišel dle zjištění soudu s obžalovaným na nádraží, aby kradli uhlí. Nelze tudíž popírat, že svědek H. nebyl ve výkonu služby, již obžalovaný snažil se svým jednáním zmařit. Až na předpoklad výkonu služby svědkem H-em nebývá stížnost proti správnosti náhledu soudu v ostatních pro podřadění i pod ustanovení §u 81 tr. zák. závažných směrech a doznává tím sama bezvadnost stanoviska soudu nalézacího. Nelze také postřehnouti žádné nesprávnosti po stránce právní.

Čís. 1278.

Ideální souběh spoluviny na zločinu vyhnání vlastního plodu s přečinem dle §u 335 tr. zák.

(Rozh. ze dne 3. října 1923, Kr I 509/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 25. února 1922, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem spoluviny na vyhnání plodu dle §u 5, 144 tr. zák. a přečinem proti bezpečnosti života dle §u 335 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) namítá stížnost, že jest nepřipustno odsouditi obžalovanou za vyhnání plodu Josefy G-ové vedle zločinu dle §u 144 tr. zák. také pro souběžný s ním přečin dle §u 335 tr. zák. Stěžovatelka poukazuje na to, že prý skutková podstata zločinu dle §u 144 tr. zák. v sobě zahrnuje zároveň skutkovou podstatu přečinu dle §u 335 tr. zák. Odsouzením pro zločin jest prý postižení i další nastalý výsledek, smrt matčina, tím spíše, že úmysl i činnost pachatelky směřovaly jen proti plodu, nikoliv proti životu matky. K tomuto výsledku, stěžovatelkou nezamýšlenému, lze prý přihlížeti při výměře trestu za zločin dle všeobecného ustanovení §u 43 tr. zák. Stížnost není odůvodněna. Souběh zločinu dle §u 144 tr. zák. a přečinu dle §u 335 tr. zák. byl by vyloučen tenkrát, kdyby zákon prohlásil ohrožení života, zdraví a tělesné bezpečnosti matčiny při zločinu vyhnání plodu vlastního dle §u 144 tr. zák., jehož předmětem není matka, nýbrž plod a při němž zajisté vždy hrozí matce dítěte jisté nebezpečství, za přitěžující okolnost, od níž by bylo závislým použití vyšší trestní sazby. Tak je tomu na příklad při zločinu vyhnání plodu cizího dle §u 147 tr. zák., jehož předmětem je vedle plodu i matka a při němž ohrožení života nebo poškození zdraví matčina tvoří přitěžující okolnost, odůvodňující použití vyšší trestní sazby §u 148 tr. zák. V případě vyhnání vlastního plodu, o něž se zde jedná, dochází však ve všech případech, jakmile se činu účastní třetí osoba, od matky dítěte rozdílná, a svým jednáním ohrozí matku na životě a zdraví, k porušení

práva ve dvojnásobném směru, k ohrožení neb usmrcení plodu a k ohrožení života, zdraví nebo tělesné bezpečnosti matky, po případě k jejímu usmrcení nebo poškození jejího zdraví. Ono právní porušení postihuje předpis Šu 144 tr. zák., toto by zůstalo bez trestu, kdyby bylo použito pouze ustanovení Šu 144—146 tr. zák., poněvadž trestní sazby Šu 145 a 146 tr. zák. k ohrožení matky vůbec nepřihlízejí. Obžalovaná se v tomto případě neomezila jen na úmyslný trestný čin spolupůsobení při vyhnání cizího plodu a ohrožení života matčina s tím nutně již spojeného. Zločinu dle §§ 5, 144 tr. zák. by se byla dopustila také v tom případě, kdyby byla s největší opatrností použila pouze gumové rourky. Poněvadž se však dopustila ještě zvláštní hrubé nedbalosti tím, že dala užívatelce dítěte jedovaté prášky sublimátu, o nichž musela vědět, že jsou lidskému životu nebezpečny, nutno jí pro tento nedostatek povinné pozornosti, z níž vzešla smrt matčina, činiti zvláště ještě zodpovědnou dle Šu 335 tr. zák.

Čís. 1279.

Není třeba, by podílník na krádeži, převáděje na sebe ukradenou věc (§ 185 tr. zák.), jednal v dorozumění s pachatelem krádeže.

(Rozh. ze dne 3. října 1923, Kr II 533/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Uh. Hradišti ze dne 10. prosince 1921, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podílnictví na krádeži dle Šu 185, 186 a) tr. zák.

Důvody:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. zmateční stížnost namítá, že se obžalované nedostávalo zlého úmyslu, jehož vyžaduje skutková podstata zločinu podílnictví na krádeži, jelikož prý, našedši na ulici nepatrnou věc, která by beztak byla bývala rozšlapána, a sebravši je se země, byla toho názoru, že se nedopouští ničeho trestného; sběhl prý se tudíž u ní omyl, vylučující dle Šu 2 lit. e) tr. zák. zlý úmysl. Námitka je právně bezpodstatná. Skutková podstata zločinu podílnictví na krádeži dle §§ 185, 186 a) tr. zák. předpokládá po stránce subjektivní pouze pachatelovo vědomí, že jde o věc ukradenou a pocházející z krádeže, která byla spáchána způsobem zločinným. Rozsudkové zjištění, dle něhož obžalovaná převedla na se ukradený kus cukru, ač jí z příběhu bylo známo, že krádež byla spáchána takovým způsobem, který jí činí zločinem, totiž za tísňe, přihodivší se okradenému, zahrnuje v sobě zároveň nezbytně i zjištění jejího vědomí, že jde o věc ukradenou. Tohoto vědomí nemohla u ní vyloučiti ani okolnost, že šlo o věc ceny poměrně arci nepatrné, o kus cukru v ceně několika korun; rozhodným je rozsudkem zjištěné vědomí obžalované, že cukr pocházel z krádeže, spáchané způsobem, který jí činí dle Šu 174 I. c) tr. zák. zločinem bez ohledu na cenu. Beztrestným nečiní skutek obžalované